

СТИВЪН КИНГ ДЯВОЛСКИ ОРКЕСТЪР

Превод от английски: Андрей Жишев, 1994

chitanka.info

Когато Мери се събуди, те вече се бяха изгубили. Тя го знаеше, а и Кларк също го знаеше, въпреки че първоначално не искаше да си признае. Изражението му недвусмислено казваше: „Писнало ми е, така че не се будалкайте с мен“, а устата му се смаляваше все повече и повече и можеше въобще да изчезне. И той никога нямаше да каже, че са се „изгубили“, щеше просто да каже, че „някъде сме объркали посоката“ и това бе най-много, което можеше да си признае.

Те бяха напуснали Портланд предния ден. Кларк работеше за една компютърна компания — един от гигантите. Негова бе идеята да разгледат Орегон, извън приятното, но скучно предградие за каймака на средната класа в Портланд, където живееха — район, който бе известен на обитателите си като Софтуеър Сити. „Казват, че в горите е много красиво — й бе казал той. — Не искаш ли да разгледаме? Имам една седмица на разположение и вече започнаха слуховете за предстоящи размествания. Ако не видим нещо от истинския Орегон, мисля, че последните шестнадесет месеца ще останат единствено една черна дупка в съзнанието ми.“

Тя се бе съгласила достатъчно бързо (училището бе завършило преди десетина дни и нямаше часове в летните класове), сега се наслаждаваше на приятното усещане за свобода, на удоволствието от пътешествието, забравила, ме спонтанните ваканции често завършват не по правилата. Любителите на пътешествията без компас поемат по някой черен път, който води в задънения край на географията. Сигурно това бе приключение, предположи тя — човек можеше и така да го погледне, стига да поиска, но през януари тя навърши тридесет и две и смяташе, че на тридесет и две е може би прекалено стара за такива авантюри. Напоследък представата й за истински приятна ваканция бе мотел с чист басейн, хавлиени халати върху леглата и сешоар в банята, който да работи.

Вчерашният ден бе прекрасен, природата бе толкова разкошна, че даже Кларк на няколко пъти бе впечатлен и изпадна в необичайно за него мълчание. Те бяха прекарали нощта в приятна селска странноприемница на юг от Юджийн, любиха се не веднъж, а два пъти (нещо, за което тя най-определено не бе стара, за да може да му се наслаждава!) и тази сутрин се отправиха на юг, като целта им бе да пренощуват в Кламат Фолз. Още на разсъмване бяха на Орегонската щатска магистрала № 58 и това бе правилният път, но след това, по

време на обеди им в град Оукридж, Кларк предложи да напуснат основната магистрала, която бе прекалено натоварена.

— Е, добре, не зная... — Мери говореше с раздвоението на жена, която е изслушвала много подобни предложения от съпруга си и бе понесла последствията на редица от тях. — Не бих искала да се загубим тук някъде, Кларк. Изглежда ми доста пусто. — Тя почука с добре поддържания и оформен нокът на една зелена зона, наречена Пустинята при стръмната скала. — Ключовата дума тук е пустиня, тъй като няма бензиностанции, няма хотели, няма и мотели.

— Е, хайде — каза той, като побутна настрани остатъците от пърженото пиле. От музикалния автомат Стийв Ърл и Дюксовете изпълняваха „Шест дни по пътя“, а навън няколко отегчени деца изпълняваха разни скокове със скейтборд. Те изглеждаха така, сякаш маркират с присъствието си времето и изчакват да пораснат достатъчно, за да напуснат завинаги този град и Мери знаеше точно как се чувстват. — Няма проблеми, скъпа. Ще вземем 58-ми път на няколко километра на изток... след това ще обърнем на юг по щатския път № 42... разбираш ли?

— Ъхъ. — Тя видя, че докато магистрала № 58 бе обозначена с дебела червена линия, щатският път № 42 бе само една завъртулка от тънка черна нишка. Но тя се бе натъкнала достатъчно с руло от кайма и картофено пюре и не искаше да спори с Кларк, докато се чувстваше като боа, която току-що е глътнала коза. Всъщност в този момент тя искаше да се отпусне на предната седалка на стария им Мерцедес и да задреме.

— След това — продължи да й досажда той — идва този път тук. Не е номериран, така че най-вероятно е само някакъв местен път, но отива точно до Токийти Фолз. А оттам с ръка да махнеш, ще стигнеш до Федерална магистрала 97. Така че какво мислиш?

— Че най-вероятно ще се загубим, ако следваме твоя път — каза тя, шега, за която впоследствие доста съжаляваше. — Но предполагам, че няма да имаме проблеми, стига да можем да намерим достатъчно широко място, за да обърнем нашата Принцеса.

— Те това е — каза той и лъчезарно се усмихна, след което отново притегли пилето пред себе си. Зае се с него, като поглъщаше даже желето.

— Трала-ла-ла — каза тя, като държеше ръка пред лицето си и намигаше. — Как я ядеш тази помия?

— На мен пък ми е вкусно — каза Кларк с пълна уста с толкова приглушен глас, че само съпругата му можеше да го разбере. — Освен това, когато пътуваш, трябва да хапваш от местните специалитети.

— На вид изглежда така, сякаш някой е изкихал шепа енфие върху много, много стар хамбургер. Повтарям — тра-ла-ла.

Напуснаха Оукридж в добро настроение и първоначално всичко вървеше като по вода. Проблемите започнаха след като напуснаха щатски път № 42 и тръгнаха по път, който не бе маркиран на картата, пътят, за който Кларк бе толкова сигурен, че ще ги отведе точно в Токийти Фолз. Първоначално не изглеждаше толкова неприятен, макар и местен път, даже бе много по-добър от магистрала 42, която бе изронена и напукана от студа, дори през лятото. Първоначално се чувстваха страхотно, всеки от тях поред пускаше касети в касетофона. Кларк предпочиташе изпълнители като Уилсън Пикет, Ал Грийн и Поп Стейпълс. Вкусът на Мери бе коренно противоположен.

— Какво толкова намираш в тези бели момчета? — попита той, когато тя пусна касетата с последното ѝ любимо парче. — Ню Йорк на Лу Рийд.

— Нали съм се омъжила за такова? — попита тя и той се засмя.

Първият знак на беда се появи петнадесет минути по-късно, когато се приближиха до един кръстопът. И двете разклонения изглеждаха еднакво обещаващи.

— По дяволите! — каза Кларк, като отби встрани и отвори жабката на колата, за да вземе картата. Дълго я изучава. — Този път го няма на картата.

— О, Господи, пак започваме — каза Мери. Тя дремеше, когато Кларк спря пред неочаквания кръстопът и цялата ситуация я ядоса. — Искаш ли моето мнение?

— Не — отговори Кларк, самият той бе леко раздражен, — но предполагам, че ще трябва да го изслушам. Освен това не обичам, когато пулиш очите си по този начин, ако не съм ти го казвал досега.

— Кой път бе този, Кларк?

— Сякаш съм някакво старо куче, което току-що се е изпърдяло под масата в трапезарията. Хайде, кажи ми какво мислиш. Изложи ми го така, че да разбере. Ти си на ход.

— Връщай се обратно, докато все още има време. Това е моят съвет.

— Ъхъ. Само ако имаш знак, който означава „Покайте се“.

— Това шега ли трябва да бъде?

— Не зная, Мери — каза той с мрачен глас и след това млъкна, като гледаше ту през предното стъкло, осеяно с мушици, ту вземаше картата и внимателно я изучаваше. Бяха женени почти петнадесет години и Мери го познаваше достатъчно добре, за да е сигурна, че той ще настоява да продължат... въпреки неочакваното разклонение на пътя, а и точно заради него.

„Когато Кларк Уилингъм си навие нещо на пръста, нищо не може го върне назад“ — си помисли тя и след това покри с ръка устата си да прикрие усмивката, която се бе появила на устните ѝ.

Но не успя да го направи достатъчно бързо. Кларк я изгледа, вдигна вежда и изведнъж през съзнанието ѝ мина една тревожна мисъл: ако тя може да го разгадае толкова лесно като детска читанка след цялото това време, тогава на свой ред и той би могъл да направи същото с нея.

— Има ли нещо? — попита той и гласът му прозвуча неестествено високо. Точно в този момент — преди да е заспала, тя осъзна, че устата му е започнала да се смалява. — Ще го споделиш ли с мен, скъпа?

Тя поклати глава:

— Просто исках да се изкашлям.

Той кимна, повдигна очилата си към все по-уголемяващото се чело и доближи картата, докато тя почти докосна крайчеца на носа му.

— Добре — каза той, — трябва да е лявото разклонение, тъй като точно то води на юг, към Токийти Фолз. Другото води на изток. Сигурно стига до някое ранчо.

— Път за ранчо с жълта разделителна линия?

Устата на Кларк се смали още повече.

— Ще се изненадаш, като разбереш колко са състоятелни някои от собствениците на ферми — каза той.

Тя искаше да му каже, че дните на скаутите и пионерите са отдавна отминали, че въпросът не касае точно мъжката му чест, но след това реши, че много повече ѝ се иска да си подремне още малко на следобедното слънце, отколкото да се дърли със съпруга си, особено

след прекрасното двойно изпълнение миналата нощ. В края на краищата трябваше да излязат някъде, нали?

С тази успокояваща мисъл и Лу Рийд, който пееше за последния голям американски кит, Мери Уилингъм задряма. Когато междувременно пътят, който Кларк бе избрал започна да се влошава, тя спеше леко и сънуваше как са се озовали отново в кафето в Оукридж, където изядоха обед си: тя се опитваше да сложи двадесет цента в музикалния автомат, но процепът за монетите бе запушен с нещо, което приличаше на плът. Едно от хлапетата, които играеха навън на паркинга премина покрай нея със скейтборда си в ръка и с бейзболна шапка, обърната с козирката назад.

— Какво е станало с това нещо? — попита Мери.

Хлапетото се приближи, хвърли бърз поглед и повдигна рамене.

— *О, това е нищо* — каза то. — *Това е просто тялото на един тип, специално нарязан за тебе и за много други. Не става дума за дълнопробна операция, говорим за масова култура, сладурче.*

След това той се изправи, пощипна връхчето на дясната ѝ гърда — не много приятелски жест и се отдалечи. Тя погледна към музикалния автомат и видя, че е препълнен с кръв и неясни плаващи неща, които подозрително наподобяваха човешки органи.

„*Ще направиш добре, ако оставиш Лу Рийд за малко на спокойствие*“ — си помисли тя и зад локвата кръв зад стъклото изплува някаква плоча и зае мястото си на грамофона ѝ — както си бе помислила тя — Лу запя „Толкова вяра накуп“.

Докато Мери сънуваше този все по-неприятен сън, пътят продължи да се влошава, кръпките ставаха все по-начесто, докато изведнъж целият път се превърна само в кръпки. Касетката с Лу Рийд стигна до края и започна да се пренавива. Кларк не забеляза. Приятното настроение, с което бе започнал денят, изцяло изчезна. Устата му се бе свила до размера на розова пъпка. Ако Мери бе будна, тя щеше да успее да го убеди да се върнат с километри назад. Той знаеше това, както и знаеше как щеше да го изгледа, ако сега се събуди и види тази тясна ивица разбит път — може да се приеме за път само при абсолютно снизходително отношение — с борови дървета, които ги притискаха и от двете страни, така че да държат закърпения асфалт

в постоянна сянка. Те не срещнаха нито една кола, която да идва от срещуположната посока, откакто напуснаха магистрала № 42.

Той знаеше, че би трябвало да се върнат. Мери не обичаше да изпада в такова безизходно положение и веднага забравяше как много пъти преди той се бе ориентирал по непознати пътища до планираната крайна цел (Кларк Уилингъм бе един от милионите американски мъже, които са твърдо убедени, че имат компас в главите си) — но той продължи все по-нататък, първоначално бе твърдо убеден, че трябва да излязат на Токийти Фолз, след това само се надяваше на това. Освен това, наистина нямаше място, където да обърне. Ако се опита да го направи, можеше Принцесата само да затъне до джантите в една от заблатените канавки, които ограничаваха така наречения път... и само Господ знаеше, колко време ще им се наложи да чакат влекач тук, или колко път ще трябва да измине, за да извика пътна помощ.

Тогава, най-накрая, той се озова на едно място, където би могъл да обърне обратно — още един кръстопът, но предпочете да не го прави. Причината бе проста — въпреки че по дясното разклонение бе нахвърлян чакъл с трева, поникнала в средата, лявото разклонение бе отново широко, добре павирано, с яркожълта разделителна линия. В съответствие с компаса в главата на Кларк, това разклонение водеше на юг. Той сякаш усещаше вече аромата на Токийти Фолз. Петнадесетина километра, може би двадесет, най-много тридесет.

Поне за миг си помисли за възможността да обърне назад. Когато го обясни на Мери впоследствие, видя съмнението в очите ѝ, но това бе истината. Бе решил да продължи, защото Мери бе започнала да се размърдва и той бе сигурен, че разнебитеният път, с кръпки, и бабунки, и дупки, по който току-що бе преминал, щеше да я събуди, ако обърне назад... и тогава тя щеше да го изгледа с тези нейни широки, красиви сини очи. Само да го погледне. Това щеше да бъде достатъчно.

Освен това защо трябва да шофира час и половина назад, когато Токийти Фолз бе само на един хвърлей оттук? „Погледни този път — си помисли той. — Мислиш ли, че подобен път просто ще се размие и изчезне?“

Той включи Принцесата на скорост и пое по лявото разклонение и, разбира се, пътят скоро свърши. След първия хълм лявата линия отново изчезна. След втория свърши и павираният път, и те продължиха по разкалян и разнебитен път, като тъмните гори се

приближаваха още по-плътно до тях и слънцето — Кларк сега го осъзна за пръв път — се спускаше по небето не оттам, където трябваше. Павираният път свърши прекалено внезапно и Кларк не успя да натисне спирачките и плавно да подкара колата по новата повърхност. Последва разтърсване, което за малко не унищожи ресорите на колата и събуди Мери. Тя рязко се изправи и погледна с широко разтворени очи.

— Къде — започна тя, и след това, за да направи този следобед напълно свършен, а щастиято — пълно, омайващият глас на Лу Рийд ускори обороти, докато той започна да пее думите на „Добър вечер, господин Валдхайм“ със скоростта на Чип и Дейл от филмчето на Дисни.

— О, — каза тя и натисна копчето за изваждане на касетата. Лентата изскочи, последвана от грозна гледка в кафяво — навита на спирали лъскава лента.

Принцесата удари почти бездънна дупка, отскочи рязко на ляво и след това отскочи нагоре и встрани като платноход по време на силна буря.

— Кларк?

— Нищо не казвай — каза той през стиснати зъби. — Ще излезем обратно на асфалта след минута-две, може би след следващия хълм. Не сме се загубили.

Все още потисната от съня си (въпреки че не можеше да си спомни със сигурност какво точно се бе случило в него), Мери държеше развлечената лента в скута си и тъгуваше за нея. Би могла да си купи нова касета... но не и тук.

Надвесените дървета, които се бяха наредили около пътя, ѝ напомняха умиращи от глад гости на банкет и тя си помисли, че преди да се доберат до най-близкия музикален магазин, ще трябва да изминат дълъг път.

Тя погледна Кларк, забеляза зачервените му бузи и практически несъществуващата уста и реши, че ще бъде по-дипломатично, ако държи устата си затворена, поне за известно време. Ако запази спокойствие и не се държи укорително, той вероятно ще бъде в състояние да дойде на себе си, преди тази мизерия, носеща името път, да завърши в яма с чакъл или плаващи пясъци.

— Освен това, тук просто не мога да обърна назад — каза той, сякаш тя току-що му бе предложила тази възможност.

— Виждам — каза тя с неутрален глас.

Той я погледна, вероятно искаше да се сдърпа с нея, вероятно просто се чувстваше смутен от цялата ситуация и се надяваше да види, че тя не му е прекалено сърдита — поне засега — и след това погледна отново през предното стъкло. Пред тях растяха плевели и трева в средата на пътя и той бе толкова тесен, че ако се зададеше насрещна кола, едната от тях трябваше да се оттегли назад. Но пък това не изчерпваше проблемите. Почвата извън коловоза, утъпкан от колелата на колата им изглеждаше все по-ненадеждна, някакви недорасли дървета сякаш се бореха едно с друго за място върху влажната пръст.

Нямаше никакви електрически стълбове от двете страни на пътя. Тя за малко да сподели това с Кларк, след това реши, че ще бъде за предпочитане да държи езика си зад зъбите. Той продължи да шофира в тишина, докато стигнаха до един завой, който ги отвеждаше надолу. Той се надяваше, че ще види промяна по някоя от страните на пътя, но обрасналият път продължаваше както и преди. Ако имаше някаква промяна, тя бе, че коловозът бе станал по-тесен и по-незабележим и на Кларк всичко това му напомняше за фантастичните епопеи, които обичаше да чете — съчиненията на хора като Тери Брукс, Стивън Доналдсън и, разбира се, Дж. Р. Р. Толкин, духовния баща на всички тях. В тези истории, героите (които имаха обикновено космати крака и заострени уши) поемаха по такива изоставени пътища, въпреки собствената си мрачна интуиция и обикновено завършваха със схватки с тролове, заклинатели или скелети, размахващи боздугани.

— Кларк...

— Зная — каза той и натисна волана внезапно с лявата си ръка — кратък, безсмислен удар, който успя само да натисне клаксона. — Да, зная. — Той спря мерцедеса, който сега задръстваше целия път (път? — по дяволите, това бе по-малко от алея), натисна съединителя на неутрално положение и излезе. Мери излезе от другата страна, побавно.

Балсамният аромат на дървета бе небесен и тя помисли, че в тази тишина, ненарушавана от звука на никакъв мотор (дори от далечния грохот на самолет) или човешки глас... имаше нещо призрачно. Дори звуците, които тя можеше да чуе — чуруликането на птица в

сенчестите гори, повея на вятъра, приглушеното буботене на дизеловия мотор на Принцесата — сякаш подчертаваха стената от тишина, която ги обкръжаваше отвсякъде.

Тя погледна над сивия покрив към Кларк и в погледа ѝ не се четеше укор или гняв, а молба: „Измъкни ни от това място, разбра ли? Моля?“

— Извинявай, мила — каза той и тревогата, която тя прочете по лицето му, не я успокои ни най-малко. — Наистина съжалявам.

Тя се опита да говори, но първоначално от сухото ѝ гърло не излезе никакъв звук. Тя се прокашля и опита наново.

— Какво ще кажеш, ако просто вземем и се приберем.

Той помисли няколко мига — чуруликащата птица имаше време отново да се обади и да получи отговор отнякъде дълбоко в гората — преди да поклати глава.

— Само като последна възможност. До последното разклонение, което срещнахме на пътя, има поне три километра...

— Искаш да кажеш, че сме минали покрай още един кръстопът?

Той премигна, сведе очи и кимна.

— Да се върнем, ама виждаш колко е тесен пътят и колко са размекнати канавките. Ако тръгнем да се връщаме... — Той поклати глава и въздъхна.

— Значи продължаваме.

— Така мисля. Ако пътят окончателно ни отведе до ада, ще трябва да опитаем да се върнем.

— Но дотогава ще сме затънали още по-дълбоко, нали? До този миг тя отлично успяваше да се предпази от излишна нервност и да не допуска в гласа ѝ да се промъкне дори нотка на обвинение, но ставаше все по-трудно и все по-трудно да продължава. Беше ѝ писнало, беше ѝ дошло до гуша и беше бясна и от самата себе си — поради това, че го остави да ги замъкне в тази пустош на първо място и за мекушавия начин, по който се държеше към него сега.

— Да, но мисля, че шансовете да намерим широко място пред нас са по-големи, отколкото вероятността да обърнем и да се върнем по този скапан път. Ако се окаже, че трябва да се връщаме, ще го направя на етапи — пет минути назад, десет минути почивка, още пет минути назад. — Той се усмихна неубедително. — Това ще бъде приключение.

— Да, със сигурност ще бъде приключение — каза Мери, като отново си помисли, че нейното определение за подобен род неща не бе приключение, а пълна досада. — Сигурен ли си, че не настояваш да продължим, защото дълбоко в сърцето си вярваш, че зад следващия хълм ни очаква Токийти Фолз.

За миг ѝ се стори, че устата му изчезва изцяло и тя се подготви за взрив от праведен мъжки гняв. След това раменете му се отпуснаха и той само поклати глава. В този миг тя видя как ще изглежда той след тридесет години и това я изплаши много повече, отколкото да заседнат на второстепенен път в тази пълна пустош.

— Не — каза той. — Предполагам, че съм се отказал от Токийти Фолз. Едно от основните правила при пътуване в Америка е, че пътищата без електропроводи поне от едната страна на пътя обикновено не водят до никъде.

Значи и той го бе забелязал.

— Хайде — каза той, като отново влезе в колата. — Ще положя всички усилия, за да се измъкнем от тази каша. И следващия път ще те послушам.

„Да, да — помисли си Мери със смесица от забава и уморено негодувание. — И преди съм я чувала тази песен.“ Но преди той да може да натисне лоста за автоматично превключване на скоростите, тя сложи ръката си върху неговата.

— Зная, че ще го направиш — каза тя, като обърна внимание на това, което той бе казал в обещание. — Сега важното е да се измъкнем от тази бъркотия.

— Разчитай на мен — каза Кларк.

— И внимавай.

— Разчитай на мен и за това. — Той ѝ се усмихна дискретно, което я накара да се почувства малко по-добре, след това включи Принцесата на скорост. Големият сив мерцедес, който изглеждаше съвсем не на място в тези затънтени гори, започна отново да пълзи по сенчестия коловоз.

Преминаха още километър и нещо според километража и нищо не се промени, с изключение на ширината на коловоза, по който караха: пътят стана още по-тесен. Мери си помисли, че покритите с мъх ели, напомнят сега не на гладни гости на банкет, а на болезнено

любопитни зрители на мястото на тежко произшествие. Ако коловозът стане прекалено тесен, скоро те ще започнат да чуват шумоленето на клонките по вратите на колата. Земята под дърветата междуременно се превърна от размякната почва в блатиста, Мери видя локвите застояла вода, прашина и покрита от падналите борови иглички. Сърцето ѝ сега биеше прекалено бързо и на два пъти тя се усети, че гризе ноктите си, навик, от който тя мислеше, че се е отказала година, преди да се омъжи за Кларк. Бе започнала да осъзнава, че ако сега закъсат по пътя, почти със сигурност ще прекарат нощта в принудително къмпирание в Принцесата. А в тези гори имаше животни — тя ги бе чула как шумолят, докато минават наоколо. Някои от тях изглеждаха достатъчно големи, можеше да са мечки. Мисълта да се сблъска с мечка, докато стоят и гледат техния закъсал и напълно безнадежден мерцедес, я накара да преглътне нещо, което имаше вкуса и приличаше на голям тампон.

— Кларк, мисля, че ще е по-добре да се откажем и да се опитаме да се върнем назад. Вече мина три часа и...

— Я погледни насам — каза той и посочи напред. — Това знак ли е?

Тя премигна. Пред тях платното се извишаваше по гъсто обрасъл с гора хълм. Някакъв яркосин правоъгълен знак се издигаше близо до върха на хълма.

— Да — каза тя. — Наистина е знак.

— Страхотно! Можеш ли да го прочетеш?

— Ъхъ — той каза: **АКО СИ ДОШЪЛ ДОТУК, НАИСТИНА СИ СЕ ПРЕЦАКАЛ.**

Той ѝ хвърли поглед, в който се четеше и веселост и раздражение.

— Много смешно, Мери.

— Благодаря ти, Кларк, ще продължа в тоя дух.

— Ще се изкачим до върха на хълма, ще прочетем знака и ще видим какво има на отвъдната му страна. Ако не видим нещо обнадеждаващо, ще се върнем. Съгласна?

— Съгласна.

Той я потупа по бедрото, след това предпазливо подкара колата. Мерцедесът се придвижваше толкова бавно, че можеха да чуят мекия звук на плевелите по средата на коловоза, които стържеха по

каросерията на колата. Мери наистина можеше да различи думите на знака сега, но първоначално ги отхвърли, тъй като помисли, че сигурно нещо е объркала — бе прекалено безумно като идея. Но те се приближиха още повече и думите не се промениха.

— Това ли пише, което ми се стори, че прочетох? — попита я Кларк. Мери се засмя нервно и объркано.

— Да, точно това... но сигурно някой си е въобразил, че е много остроумен и си е направил тази тъпа шега. Не мислиш ли?

— Отказах се от мисленето — то непрекъснато ме вкарва в някаква беля. Но виждам нещо, което не е шега. Погледни, Мери!

На десет или петнадесет метра под знака — точно преди гребена на хълма, пътят рязко се разширяваше и сега отново бе асфалтиран и с ярки разделителни линии. Мери почувства как безпокойството се откъсна от сърцето ѝ като огромна скала.

Кларк се ухили:

— Не е ли красиво?

Тя кимна щастливо и се усмихна на свой ред.

Те стигнаха до знака и Кларк спря. Отново го прочетоха:

Добре дошли в Рокендрол Рай, Орегон
НИЕ ГОТВИМ С ГАЗ! И ВИЕ ЩЕ СЕ НАУЧИТЕ

Джейсис Търговска палата Лайънс Елкс

Сигурно е шега — повтори тя.

— Може би не.

— Град, наречен Рокендрол Рай? Хайде де, Кларк.

— Защо не? Има град Истина или Последствия, Ню Мексико, Сухата Акула, Невада и град в Пенсилвания наречен Сношение. Тогава защо да няма Рокендрол Рай в Орегон?

Тя се засмя замаяно. Чувството на облекчение сега бе почти невероятно.

— Ти си го измисли.

— Кое?

— Сношение, Пенсилвания.

— Не съм го измислил. Ралф Гинзбург се опита да изпрати списание, наречено Ерос оттам. Заради пощенската марка. Федералните не му позволиха. Кълна се. И кой знае? Може би градът е основан от група хипита, живеещи в комуна близо до природата. Те също са станали конформисти и са се подчинили на противните им

норми — Лайънс, Елкс, Джейсис, но оригиналното име е останало. — Той се запали от тази идея и откри, че е едновременно и забавна и невероятно сладка. — Освен това, не мисля, че има значение. Това, което има значение е, че най-накрая излязохме на човешки асфалтов път, скъпа. Това, по което шофираме в момента.

Тя кимна:

— Карай си колата... но внимавай.

— Можеш да бъдеш сигурна. — Принцесата се плъзна по шосето, което не бе асфалтирано, а покрито с гладка изкуствена материя, без нито една кръпка или разширение встрани. — Викат ми Осторожния...

Те стигнаха гребена на хълма и последната дума замря в устата му. Той натисна спирачката толкова рязко, че предпазните им колани се заключиха, след това отново натисна лоста на скоростите в неутрално положение.

— Боже мой! — каза Кларк.

Те седяха в бездействащия мерцедес с отворени уста, зяпнали по града, който лежеше под тях.

Това бе един град — съвършено бижу, сгушено в малка, плитка долина като трапчинка. Приликата му с картина на Норман Рокуел и илюстрациите на малки градове на Къриъри Айвз бе, поне за Мери, поразителна. Тя се опита да си обясни всичко това просто с географията, начина, по който пътят се извиваше надолу в долината, начина, по който градът бе заобиколен с дълбока зелено-черна гора — простираха се километри стари, дебели ели, които растяха в нищо необезпокоявано изобилие отвъд отдалечените забутани полета — но всичко това бе повече от географията и тя предполагаше, че и Кларк го знае не по-зле от нея. Имаше нещо прекалено съвършено балансирано например за църковните кули — една на северния край на града, а другата на южния край. Хамбареночервената сграда на изток трябваше да бъде училището, а голямата бяла сграда на запад, тази с часовниковата кула на върха и сателитна антена отстрани, трябваше да бъде кметството. Всичките домове изглеждаха невъзможно подредени и уютни, от рода на красивите къщички, които можеш да видиш в рекламните обявления в списанията преди Втората световна война като Сатърди Ивнинг Пост и Америкън Мъркюри.

„Поне от един-два комина трябва да се издига дим“ — помисли Мери и след като внимателно огледа градчето, видя, че от никъде не се стели дим. Изведнъж си припомни разказ от Марсианските хроники на Рей Бредбъри: „Марс е раят“, бе наречен той и марсианците бяха хитро маскирали кланицата така, че тя приличаше на най-съкровения спомен за родния град на всеки един.

— Обръщай назад — каза тя рязко. — Тук е достатъчно широко, ако внимаваш.

Той се обърна бавно и я погледна, а на нея в този момент ѝ бе все едно какво изражение ще прочете на лицето му. Той я гледаше така, сякаш тя бе полудяла.

— Скъпа, какво искаш...

— Не го харесвам, това е всичко. Тя почувства как лицето ѝ почервения, но продължи, въпреки нахлулата в нея топлина. — Напомня ми за една страховита история, която прочетох, когато бях тийнейджърка. — Тя спря. — Също така ми напомня за захарната къщичка от Хензел и Гретел.

Той продължи да я гледа с типичното си изражение „Не вярвам на очите си“ и тя осъзна, че той наистина ще отиде там — това бе просто част от същия проклет твърдоглав порив, който ги бе накарал да излязат от главния път. Той искаше да изследва непознати места, за Бога. И той искаше, разбира се, сувенир. Фланелка, купена в местния супер ще свърши работа, фланелка, на която да пише нещо умно като „Бях в Рая на Рокендрола и да знаете, че имат страхотен оркестър“.

— Скъпа — това бе мекият, нежен глас, който той използваше, когато възнамеряваше да я уговори да направи нещо или да го направи въпрос на живот и смърт.

— О, моля те, престани. Ако искаш да направиш нещо приятно за мен, обърни в обратна посока и ни откарай до Магистрала № 58. Ако направиш това, ще ти позволя тази вечер да си вземеш пак десерта. Даже двойна порция, ако пожелаеш.

Той дълбоко въздъхна, с ръце върху волана и очи вперени напред. Най-накрая, без да я погледне, той каза:

— Погледни през долината, Мери. Виждаш ли пътя, който води чак до отдалечения хълм?

— Да, виждам го.

— Виждаш ли колко е широк? Колко гладък? Колко добре асфалтиран?

— Кларк, това едва ли е...

— Погледни! Струва ми се, че виждам истински автобус по пътя. — Той посочи един жълт автобус, който се търкаляше по пътя към града, металната му повърхност блестеше на горещото следобедно слънце. — Ето още едно превозно средство, което срещнахме в тази част на света.

— Въпреки това...

Той сграбчи картата, която лежеше в конзолата на арматурното табло, и когато се обърна към нея, Мери осъзна с безсилно негодувание, че мекият, увещаващ глас временно е прикрил факта, че на него вече му е писнало да се разправя с нея.

— Слушай, Мери, и внимавай, за да няма после въпроси. Може би ще мога да обърна тук, може и да не мога — по-широко е, но не съм толкова сигурен като теб, че е достатъчно широко. И теренът ми изглежда все още достатъчно разкалян.

— Кларк, моля те да не ми крещиш така. Заболява ме главата.

Той направи видимо усилие и успокои гласа си.

— Ако обърнем тук, ни остават двадесетина километра до Магистрала № 58, по същия скапан път, по който минахме току-що.

— Двадесет километра не е толкова много. — Тя положи усилие гласът ѝ да прозвучи достатъчно твърдо, дори и само за собствено успокоение, но почувства как волята ѝ отслабва. Ненавиждаше се, но това нямаше да промени нещата. Имаше ужасно подозрение, че по този начин мъжете почти винаги надделяват: не поради това, че са прави, а поради това, че неуморно доказват собствената си правота. Те спорят така както играят футбол и ако им се противопоставиш, почти винаги ще завършиш дискусиата с насинена душа.

— Не, двадесет километра не е чак толкова много — каза той с най-сладкия си и разумен глас, който издаваше на хиляда километра „Бъди благодарна, че не се опитвам да те удуша“, — но какво ще кажеш за тези осемдесет километра, които ще трябва да изминем, за да заобиколим тези гори, след като излезем на Магистрала № 58?

— Поставяш нещата така, сякаш гоним някакъв влак, Кларк!

— Просто ми писна от всичко това. Хвърляш един поглед на едно приятно градче със забавно именце и казваш, че ти напомня за

„Петък Тринадесети, Част ХХ“ или някаква друга загубена история и искаш да се върнем. А този път ей там — посочи той към долината — води точно на юг. Сигурно има по-малко от половин час оттук до Токийти Фолз, ако минем по този път.

— Точно това ми каза в Оукридж, преди да поемем по тази част от частното пътуване, което спокойно можем да наречем както Бийтълс „Меджикъл Мистери Тауър“.

Той я погледна още за миг, устата му се бе затворила, сякаш затворена от внезапен спазъм, след това той стисна скоростния лост.

— По дяволите — изръмжа той. — Ще се върнем. Но ако срещнем една кола по пътя, само една, ще се върнем пак в Рая на Рокендрола. Така че...

Тя сложи ръка върху неговата, преди той да превключи съединителя за втори път през този ден.

— Продължавай — каза тя. — ти може би си прав, а аз вероятно се държа глупаво. *„Така ми е било писано, все да отстъпвам на проклетия му инат — си помисли тя. — Или е така, или просто съм прекалено уморена, за да споря с него.“*

Тя вдигна ръката си, но той спря за момент и я изгледа:

— Само ако си сигурна.

И това бе наистина и последната капка и най-нелепия абсурд. Да победи не бе достатъчно за мъж като Кларк, гласуването също така трябва да бъде единодушно. Тя бе поддържала това единодушие много пъти, когато съвсем не се чувстваше съгласна с него в сърцето си, но откри, че този път няма да може да се насили чак толкова.

— Но аз не съм сигурна — каза тя. — Ако ме бе изслушал поне веднъж внимателно, вместо само да се примиряваш с присъствието ми, щеше да го разбереш. Възможно е ти да си прав и вероятно аз се държа доста глупаво — твоят подход към нещата може би е по-смислен от моя, готова съм и това да призная и нямам намерение да се разгранича от теб и ще остана с теб докрай — но това не променя начина, по който чувствам нещата. Така че ще трябва да ме извиниш, ако отказвам да надяна поличката на мажоретка всеки път и да ръководя окуражителните викове „Хайде, Кларк“ и този път.

— Господи! — каза той. Лицето му имаше едно неуверено изражение, което го караше да изглежда доста различен от обикновено

и по някакъв противен начин — момчешки. — Ти си в лошо настроение, така ли, сладкото ми гълъбче?

— Мисля, че да — каза тя, като се надяваше, че той не видя до каква степен я раздразниха тези неуместни гальовни думи. Тя бе в края на краищата на тридесет и две години, а той бе почти на четиридесет и една. Тя се почувства малко прекалено стара, за да бъде сладкото гълъбче на някого и си помисли, че и Кларк е малко преминал възрастта, в която човек се нуждае от малка гълъбица.

След това тревожното изражение на лицето му премина и този Кларк, когото тя харесваше — този, с който тя наистина вярваше, че би могла да прекара втората половина на живота си, се върна отново.

— Ще изглеждаш страхотно в пола на мажоретка, скъпа — каза той, като се престори, че измерва дължината на бедрото ѝ. — Наистина.

— Ти си глупак, Кларк — каза тя и след това се усети, че се усмихва почти против волята си.

— Точно така, госпожо — каза той и включи Принцесата на скорост.

* * *

Градът нямаше покрайнини, освен ако не се броят полетата, които го заобикаляха. В един момент те се спускаха по мрачна, сенчеста алея, в следващия момент от двете страни на колата се простираха широки светлокафяви полета, а след миг преминаваха покрай спретнати къщурки. Градът бе притихнал, но съвсем не бе безлюден. Няколко коли се спускаха и изкачваха по четирите или петте улици, които образуваха търговската част на града и няколко пешеходци се разхождаха по алеите. Кларк махна с ръка за поздрав на един мъж с шкембенце, който гол до кръста поливаше полянката си и пиеше от консервна кутия Олимпия. Шкембелията, чиято мръсна коса се спускаше до раменете, ги изгледа, но не вдигна ръка за поздрав.

Главната улица имаше същото настроение, познато от картините на Норман Рокуел и тук сходството бе толкова силно, че почти създаваше в тях чувството за нещо вече видяно. Високи стари дъбове превръщаха тротоарите в сенчести алеи и това някак си се разбираше

от само себе си. Нямаше нужда да се ходи до градската кръчма, за да се отгатне, че името ѝ е „Страноприемница Утринна роса“ и че вътре ще има светец рекламен часовник на бирата Будвайзер. Местата за паркиране бяха полегати, имаше червено-бяло-синя въртяща се емблема на бръснарницата, която естествено се казваше „Острието на бръснача“, над местната аптека, която се наричаше „Мелодичният аптекар“ се извисяваха хаванче и чукало. Магазинът за домашни любимци (със знак на прозореца, на който пишеше: ТУК ПРЕДЛАГАМЕ СИАМСКИ КОТКИ) бе наречен „Бялото зайче“. Всичко бе така подредено и толкова правилно, че ти идеше да го пратиш по дяволите. Най-правилната сграда бе градският съвет в центъра на града. Имаше надпис, закачен с тел над фасадата и Мери го прочете лесно, въпреки че бе на около стотина метра от тях. ДОВЕЧЕРА ЩЕ ИМА КОНЦЕРТ, посочваше съобщението.

Изведнъж тя осъзна, че познава този град — бе го виждала често по телевизията в късните часове. Той ѝ напомняше не за адските видения на Рей Бредбъри от Марс или за захарната къщичка от Хензел и Гретел. Това, за което мястото ѝ напомняше повече от всичко, бе Странното Малко градче, на което хората непрекъснато се натъкваха в различни епизоди на „Зоната на здрача“.

Тя се наклони към съпруга си и каза с нисък, заплашителен глас:

— Ние пътуваме не през измерението на образа и звука, Кларк, а на съзнанието ти. — Тя не показва нещо конкретно, но една жена, която стоеше пред градския магазин на Уестърн Ауто видя жеста и ѝ хвърли кос, недоверчив поглед.

— Какво да погледна? — попита той. Отново прозвуча раздражение в гласа му и тя предположи, че този път бе, защото той знаеше за какво точно говори тя.

— Има знак точно пред нас. Ние влизаме в...

— О, прекрати Мери — каза той и рязко свърна към празно място за паркиране по средата на главната улица.

— Кларк! — Тя едва не изкрещя. — Какво правиш?

Той ѝ посочи витрината на някакво заведение, което носеше не чак дотам приятното име „Рок енд Буги Ресторант“.

— Жаден съм. Ще вляза тук и ще си поръчам голяма „Пепси“ като начало. Няма нужда да идваш с мен. Можеш да си останеш тук.

Заклучи всички врати, ако искаш. — Като каза това, той отвори своята врата. Преди да може да извади краката си, тя го сграбчи за рамото.

— Кларк, моля те, недей.

Той погледна отново към нея и тя веднага разбра, че трябваше да запази за себе си шегата за Зоната на здрача — не защото бе погрешна, а защото бе правилна. Отново го преследваше митът за мъжката изключителност. Той не спираше, защото бе жаден, а защото това потайно градче го бе изплашило и него. Може би много, може би малко, тя не знаеше това, но знаеше, че той няма намерение да продължи, докато не успее да си докаже сам на себе си, че изобщо не се страхува.

— Няма да се бавя. Искаш ли лимонада или нещо друго?

Тя натисна бутона, който отключи предпазния ѝ колан.

— Това, което искам, е да не ме оставяш сама.

Той ѝ хвърли един съжалителен поглед, в който се четеше „Знаех си, че ще дойдеш“, от който тя почувства неудържимо желание да изскубне няколко косъма от косата му.

— И това, което също искам да направя, е да ти ударя един шут в задника затова, че ни набута в тази тъпа ситуация — завърши тя и с удоволствие видя как съжалителното изражение се обърна в наранено учудване. Тя отвори вратата от своята страна.

— Хайде, изпишчай се върху най-близкия воден кран, Кларк и да се разкарваме оттук.

— Да се изпишкам...? Мери, за какво, по дяволите, говориш?

— Давай содата! — отново едва се сдържа да не му изкрещи, докато същевременно си мислеше, че е наистина удивително колко бързо едно добро пътуване с добър човек може да се превърне в истински кошмар. Тя хвърли поглед към улицата и видя няколко младежи с дълги коси да се мотаят наоколо. Те също пиеха Олимпия и фиксираха непознатите в града. Единият носеше смачкана шапка. Пластмасовата маргаритка, затъкната в лентата кимаше напред и назад в следобедния бриз. Ръцете на спътника му изобилстваха с поизбелели сини татуировки. В очите на Мери те приличаха на типовете, които напускат гимназия в третия срок на десети клас, за да прекарат повече време като размишляват върху удоволствията от пътешествията с прехвърляне от влак на влак и изнасилване на момичето, с което излизат.

Доста странно обаче лицата им ѝ изглеждаха отнякъде познати.

Те видяха, че тя ги наблюдава. Типът с широкополата шапка вдигна ръка и ѝ направи знак, като завъртя пръсти. Мери бързо отвърна поглед и се обърна към Кларк.

— Моля те, хайде да изпием по-бързо разхладителните напитки и веднага да се разкарваме оттук.

— Разбира се — каза той. — И няма нужда да ми крещиш, Мери, искам да кажа, че стоя точно до тебе и...

— Кларк, видя ли ги ония двамата на другата страна на улицата?

— Какви типове?

Тя погледна точно навреме, за да види как Типа с широкополата шапка и Татуирания се промъкнаха през вратата на бръснарницата. Татуирания погледна през рамо и въпреки че не бе сигурна, ѝ се стори, че той намигна.

— Току-що влязоха в бръснарницата. Видя ли ги?

Кларк погледна, но видя само една затваряща се врата и блясъкът на отразяващото се слънце, от който очите му се просълзиха.

— Какво им е особеното?

— Изглеждаха ми познати?

— Така ли?

— Точно така. Но ми е малко трудно да повярвам, че който и да е от познатите ми, се е пренесъл в Рая на Рокендрола, Орегон, за да заеме високоплатената и благородна длъжност на уличен безделник.

Кларк се засмя и я хвана за рамо.

— Хайде, ела — каза той и я поведе към Рок енд Буги Ресторант.

Рок енд Буги ни най-малко не оправда мрачните страхове на Мери. Тя очакваше да попадне в забутано място, не особено различно от полутъмното и доста сумрачно крайпътно заведение в Оукридж, където бяха обядвали. Вместо това те се озоваха в слънчево, приятно заведение, с аромата на петдесетте години — стени със сини плочки, хромирани рафтове за различните видове сладкиши, приятен жълт дъбов под и дървени перки на вентилатора, които лениво е въртяха над главите им. Циферблатът на стенния часовник бе обкръжен от тънки тръбички червен и син неон. Две сервитьорки, облечени в униформи от изкуствена коприна, в меки пастелни тонове, които напомниха на Мери за филма „Америкън Графити“, стояха до неръждаемия бар плот между ресторанта и кухнята. Едната бе млада — на не повече от

двадесет години, а може би и по-млада и красива по някакъв излиян начин. Другата, ниска жена с обилна червена коса на клечки, имаше безсрамно изражение, в което Мери с изненада откри рязкост и отчаяние, а имаше и нещо друго: за втори път за толкова кратко време, Мери изпита силното чувство, че познава някого в този град.

Когато влязоха, звънецът над вратата иззвъня. Сервитьорките ги погледнаха.

— Здравейте! — каза по-младата. — Сега ще дойда.

— Не, може би ще ви се наложи да почакате — не се съгласи с нея червенокосата. — Ужасно сме заети, не виждате ли. Тя махна с ръка към салона, празен, както може да бъде само един ресторант в малък градец в периода между обедата и вечерята и се засмя бодро на собственото си остроумие. Както и гласът ѝ, смехът ѝ бе дрезгав и на пресекулки, качество, което Мери свързваше със скоч и цигари. „Но гласът ѝ ми е познат — си помисли тя. — Готова съм да се закълна.“

Тя се обърна към Кларк и видя, че той е зяпнал сервитьорките, които възобновиха разговора си, сякаш бе хипнотизиран. Тя трябваше да го дръпне за ръкава, за да привлече вниманието му, след това отново, когато той се отправи към масите, намиращи се в лявата страна на салона. Искаше ѝ се да седнат на бара. Искаше да вземат проклетите соди в чаши за еднократна употреба и бързо да се ометат от това място.

— Какво има? — прошепна тя.

— Нищо — каза той. — Предполагам, че нищо.

— Изглеждаш така, сякаш си си глътнал езика.

— За секунда или две се почувствах точно така — каза той и преди тя да помоли за обяснение, се обърна с лице към музикалния автомат.

Мери седна на бара.

— Сега идвам, госпожо — повтори по-младата сервитьорка и след това се надвеси по-близо, за да чуе какво казва колежката ѝ с глас, познал много, много уискита. Като погледна лицето ѝ, Мери предположи, че по-младата жена всъщност не се интересува кой знае колко от това, което по-старата ѝ казва.

— Мери, това е страхотен автомат! — каза Кларк, в гласа му се четеше истинско задоволство. Само хитове от петдесетте! Мунглоус, Файв Сатънс, Шеп енд Лаймлатс, Ла Върн Бейкър! Господи Ла Върн

Бейкър пее „Туйдъл-дий“. Не съм чувал тази песен от времената, когато бях малък!

— Добре, спести парите си. Нали помниш, че се договорихме само да вземем напитките и да се разкарваме?

— Да, да.

Той хвърли на автомата последен поглед, въздъхна с раздражение и се присъедини към нея на бара. Мери взе менюто, най-вече за да избегне навъсено сведените му очи и начина, по който стърчеше напред долната му устна. *Слушай*, казваше той, без да произнесе нито една дума (това, бе открила тя, беше един от посъмнителните дългосрочни ефекти на брака), *пробих си път през цялата тази пустош, докато ти спеше, убих бика, воювах с индианците, доведох те невредима до този приятен малък оазис в тази пустош и какви благодарности получавам? Ти даже не ми позволяваш да пусна „Туйдъл-Дий“ на музикалния автомат.*

Не обръщай внимание — помисли си тя. — *Скоро ще се разкараме оттук, така че не обръщай внимание.*

Добър съвет. Тя го последва, като съсредоточи цялото си внимание на менюто. То бе съзвучно на униформите от изкуствена коприна, неоновия часовник, музикалния автомат и цялостния декор (който, въпреки че бе превъзходно стилизиран и дискретен, би могъл все пак да бъде описан като джаз-соул от средата на века. Хот-догът не бе хот-дог, а бе кучето от крайния квартал. Чийзбъргърът бе Чъби Чекър, а двойният чийзбъргър бе Големия Джазмен. Специалитетът на заведението бе отрупана пица, менюто обещаваще Всичко в него с изключение на (Сам) (Готвача) Кук!

— Хитро — каза тя. — Попа-ууу-мау-мау и всичко останало.

— Какво? — попита Кларк и тя поклати глава.

Младата сервитьорка се приближи до тях и извади бележника си от джоба на престилката. Тя им се усмихна, но Мери си помисли, че усмивката ѝ е чисто механична, жената изглеждаше уморена и очевидно не се чувстваше добре. На горната ѝ устна бе кацнал херпес и леко кръвясалите ѝ очи неспирно се местеха из стаята. Те сякаш докосваха всичко с изключение на клиентите.

— Какво да бъде?

Кларк пресегна да вземе менюто от ръката на Мери. Тя го задържа до себе си и каза:

— Голяма пепси и голяма лимонада с джинджифил. Ще ги вземем със себе си.

— Трябва да опитате черешовия пай — се обади червенокосата с дрезгавия си глас. По-младата жена трепна при звука му. — Рик токущо го направи. Ще си помислите, че сте умрели и сте отишли на небето! — тя им се усмихна и сложи ръце върху бедрата си. — Е, добре, вие вече сте в рая, но разбирате какво искам да кажа.

— Благодаря много — каза Мери, — но ние наистина много бързаме и...

— Разбира се, защо не? — каза Кларк със замислен, отдалечен глас. — Две парчета черешов пай.

Мери го срита в глезена — силно, но Кларк сякаш не забеляза. Той зяпаше отново червенокосата и сега устата му бе увиснала като на канап. Червенокосата очевидно почувства погледа му, но, изглежда, нямаше нищо против. Тя приближи ръка до косата си и лениво прокара пръсти през невъзможната си грива.

— Две соди за навън, две парчета черешов пай за тук — каза младата сервитьорка. Тя им хвърли още една нервна усмивка, докато неуморните ѝ очи изучаваха сватбения пръстен на Мери, захарницата и вентилатора над тях. — Искате ли от нашия специалитет? — тя се наведе и сложи две салфетки и две вилици на бара.

— Д... — започна Кларк, но Мери го изпревари бързо и решително.

— Не.

Рафтът с пая бе в далечния край на бара. Веднага след като сервитьорката се отправи в тази посока, Мери се надвеси напред и изсъска:

— Защо ми правиш този номер, Кларк? Знаеш, че искам да се махна оттук.

— Онази сервитьорка. Червенокосата. Тя...

— И престани да я зяпаш — прошепна Мери сърдито. — Приличаш на някое хлапе, което се опитва да надзърне под полата на някое момиче в занималнята.

Той отклони очите си... но с усилие.

— Тя или е излято копие на Джанис Джоплин или аз съм полудял.

Изненадана, Мери хвърли още един поглед на червенокосата. Бе се отвърнала леко встрани, за да говори с готвача през гишето, но въпреки това Мери виждаше две трети от лицето ѝ и това бе предостатъчно. Тя почувства как нещо съвсем осезаемо прещрака в главата ѝ, когато тя наложи лицето на червенокосата върху лицето от албумите на плочи, които все още пазеше — винилови албуми, отпечатани в година, когато никой все още не притежаваше уокмен „Сони“, а самата концепция на компактния диск приличаше на научна фантастика, албуми, които сега бяха прибрани в картонени кашони и забутани на прашния балкон, албуми с имена като „Големият Брат и акционерно дружество“, „Евтини трепети“ и „Бисер“. И лицето на Джанис Джоуплин, това сладко и мило лице, което бе остаряло и бе придобило прекалено бързо резки черти и наранено изражение. Кларк бе прав, лицето на тази жена бе точното копие на лицето от ония стари албуми.

С тази разлика, че бе нещо повече от самото лице и изведнъж Мери почувства как страхът се загнездва в гърдите ѝ, от което изведнъж сърцето ѝ се почувства леко и започна да бие на пресекулки и изтръпна от опасността.

Беше гласът. В ушите ѝ нахлу споменът за протяжния вой в началото на „Къс от сърцето ми“, от който кръвта във вените ѝ замръзна. Тя наложи този пиянски и безкрайно тъжен вик върху гласа на Червенокосата, подрезгавял от уиски и Марлбъро, така както бе наложила лицето ѝ върху образа на онази, другата, и почувства, че ако сервитьорката започне да пее онази песен, гласът ѝ ще бъде идентичен на гласа на мъртвото момиче от Тексас.

Защото тя е мъртвото момиче от Тексас. Поздравления, Мери — трябваше да навършиш тридесет и две, но най-накрая и ти се дипломира — най-накрая видя първия си призрак.

Тя се опита да оспори тази идея, опита се да си обясни всичко със съчетание от фактори, като не на последно място бе и стресът от загубването, и всичко това я бе накарало да отдаде прекалено голямо внимание на една случайна прилика, но тези рационални мисли нямаха никакъв шанс срещу твърдото ѝ убеждение, че бе видяла истинско привидение.

Сърцето ѝ ускори ритъма си. Във вените ѝ потече адреналин, едновременно стегна корема ѝ и загоря диафрагмата и като голяма

гълтка бренди. Тя почувства потта под мишниците си и влагата по слепоочията си. Най-изненадващ от всичко бе начинът, по който цветът сякаш се изля в този свят и накара всичко — неонът около часовника, гишето от неръждаема стомана между салона и кухнята, отраженията на въртящите се светлини зад фасадата на музикалния автомат — да изглежда едновременно нереално и сюрреалистично. Тя чувстваше как вентилаторите завъртват въздуха над нея, ритмичен звук като ръка, галеща коприна и почувства миризмата на старо пържено месо, да се носи от невидимата скара в съседното помещение. И в същото това време изведнъж усети, че губи равновесие върху столчето и всеки миг ще строполи на пода в припадък.

„Взemi се в ръце, жено! — повтаряше си тя неустово. — Ти се поддаваш на обзелата те паника, това е всичко — никакви призраци, никакви зли магьосници, никакви демони, само добра старомодна паника, която е нахлула в цялото ти тяло, и преди си имала такива пристъпи, в началото на важни изпити в колежа, първия ден на преподаване в училище и оня път, преди да говориш пред професионалната учителска асоциация. Знаеш какъв е синдромът и можеш да се справиш с него. Никой няма да припадне точно тук, така, че се взemi в ръце, чуваш ли ме?“

Тя кръстоса пръстите на краката си вътре в леките гуменки, които носеше и ги стисна колкото сила имаше, като се концентрира върху това, което изпитваше и го използваше в усилие да се върне обратно към реалността и да се спаси от това прекалено ярко състояние, което знаеше, че е началото на припадък.

— Скъпа? — гласът на Кларк, някъде безкрайно далече. — Добре ли си?

— Да, прекрасно. — Гласът ѝ също идваше сякаш извън нея... но тя знаеше, че бе много по-добре, отколкото, ако се бе опитала да проговори преди петнадесет секунди. Като все още притискаше кръстосаните пръсти на краката си, тя взе салфетката, която сервитьорката бе оставила, искаше да почувства тъканта ѝ — това бе още една връзка със света и още един начин да преодолее това паническо, ирационално (нали бе ирационално? разбира се, че да) чувство, което я бе обзелo така силно. Тя приближи салфетката до лицето си, като възнамеряваше да избърше веждите си с нея и видя, че имаше нещо написано в долния край с разкривен призрачен почерк с

молив, който бе толкова силно натискан върху салфетката, че бе разкъсал меката хартия на малки парченца. Мери прочете това послание, написано с разкривени главни букви:

БЯГАЙ ОТТУК, ДОКАТО ВСЕ ОЩЕ МОЖЕШ!

— Мери? Какво има?

Сервитьорката с херпеса и неуморните, изплашени очи се връщаше с техния пай. Мери пусна салфетката в скута си.

— Нищо — каза тя спокойно.

Когато сервитьорката остави чиниите пред тях, Мери с усилие се опита да привлече погледа на момичето със собствените си очи.

— Благодаря — каза тя.

— Няма защо — промърмори момичето, което изглежда Мери миг, преди очите ѝ да започнат отново да се пързаят безцелно из стаята.

— Виждам, че си променила решението си относно пая — вметна съпругът ѝ с възможно най-вбесяващия снизходителен глас, който казваше „Кларк знае най-добре всичко“. — Жени! — продължи той. За Бога, не са ли странни? Понякога да ги заведеш до кладенеца не е достатъчно, трябва да натиснеш главите им надолу, за да започнат да пият. Винаги така става. Не е лесно да бъдеш мъж, но винаги правя това, което мога.

— Е, изглежда страшно вкусен — отговори тя, като дълбоко в себе си се учудваше на равния тон на гласа си. Тя му се усмихна ведро, като чувстваше, че червенокосата, която прилича на Джанис Джоплин ги държи под око.

— Просто не мога да преглътна мисълта колко много тя прилича на... — започна Кларк, но Мери го срита в глезена с цялата си сила, без изобщо да се колебае. Той пое дълбоко дъх, широко разтвори очи, но преди да може да каже нещо, тя пхна салфетката с написаното с молив послание в ръката му.

Той наведе глава. Погледна го. И изведнъж Мери усети, че се моли — ама наистина се моли — за първи път от може би двадесет години. *Моля те, Боже, накарай го да проумее, че не е шега. Накарай го да разбере, че не е шега, тъй като тази жена не само прилича на Джанис Джоплин, тя е Джанис Джоплин и имам ужасяващо предчувствие за този град, истинско ужасно предчувствие.*

Той повдигна глава и тя почувства как сърцето ѝ потъва. На лицето му се четеше объркване и отегчение и нищо повече. Той отвори

уста да каже нещо... и продължи да я отваря, докато зейна така, сякаш някой бе махнал шарнирите от мястото, където челюстите му се съединяваха.

Мери се обърна и проследи погледа му. Готвачът, който бе облечен в безупречна бяла престилка и носеше килнато на една страна хартиено боне, бе дошъл от кухнята и се бе надвесил срещу покритата с плочки стена, с ръце свити пред гърдите. Той говореше с червенокосата, докато по-младата сервитьорката стоеше и ги наблюдаваше със съчетание от ужас и умора.

Ако не излезе оттук, ще бъде само умора и отегчение, си помисли Мери. Или може би апатия.

Готвачът бе почти невъзможно красив, толкова красив, че Мери почувства, че не е в състояние точно да определи възрастта му. Между тридесет и пет и четиридесет и пет, но това бе най-доброто предположение, което можа да направи. Лицето му, както и това на червенокосата, изглеждаше познато. Той ги погледна с раздалечените си сини очи, покрити с разкошни дълги мигли и им се усмихна за миг, преди отново да насочи вниманието си към червенокосата. Той каза нещо, което я накара да се засмее с хрипливия си глас.

— Боже мой, та това е Рик Нелсън — прошепна Кларк. — Но това е невъзможно, това е невероятно, той загина в самолетна катастрофа преди шест или седем години, но въпреки всичко, това е той.

Мери отвори уста да каже, че той с положителност греша, и бе готова да приеме такова твърдение като нелепо, въпреки че тя самата бе открила, че е невъзможно червенокосата да бъде някой друг освен починалата преди години изпълнителка на блусове Джанис Джоплин. Преди да може да каже нещо, това изщракване — това, което превръщаше неясния спомен в положителна идентификация — отново дойде. Кларк бе успял да асоциира името с лицето първо защото Кларк бе с девет години по-възрастен, Кларк слушаше радиото и гледаше Америкън Бандстанд тогава, когато Рик Нелсън бе Рики Нелсън и песни като „Бъди моето джазово маце“ и „Самотният град“ бяха действителни хитове, не просто прашни находки, ограничени единствено до радиостанциите, които пускаха добре забравени стари хитове, които радваха душите на вече посивялото рок поколение.

Кларк го бе видял първи, но след като ѝ го бе показал, тя не можеше да не го забележи.

Какво бе казала червенокосата сервитьорка? Трябва да опитате черешовия най! Рик току-що го направи!

Там, на по-малко от пет метра, жертвата на фаталната самолетна катастрофа разказваше виц — сигурно мръсен, по изражението на лицата им — до жертвата на фаталната доза дрога.

Червенокосата отхвърли назад главата си и се заля в смях, като дрезгавият ѝ глас оглушаваше салона. Готвачът се усмихна, трапчинките край пълните му устни красиво се очертаха. А по-младата сервитьорка, онази с херпеса и населените с, духове очи, хвърли поглед към Кларк и Мери, сякаш за да ги попита: *„Наблюдавате ли това? Виждате ли всичко това?“*

Кларк все още зяпаше към готвача и сервитьорката с обезпокоеното изражение на замайващо познание, лицето му бе така удължено, че приличаше на човек, който е застанал пред криво огледало.

„Те ще разберат това, ако вече не са го разбрали — помисли си Мери — и ние ще загубим и последната възможност, която имаме, да се измъкнем от този кошмар. Мисля, че сега е последният шанс да се възползваш от тази ситуация, моето момиче, и колкото по-бързо реагираме, толкова по-добре. Въпросът е, какво ще трябва да направим?“

Тя пресегна да го хване и стисне за ръката, след това реши, че това няма да е достатъчно, за да го извади от вцепененото състояние. Пусна ръка под масата и го стисна за тестисите... толкова силно, колкото посмя. Кларк подскочи, сякаш някой го бе ударил с мокър парцал по главата ѝ се наведе към нея толкова бързо, че за малко да падне от столчето си.

— Забравих си портмонето в колата. — Гласът ѝ звучеше напрегнато и прекалено силно в собствените ѝ уши. — Ще ми го донесеш ли, Кларк?

Тя го погледа, устните ѝ се усмихваха, очите ѝ бяха втренчени в него с пълна концентрация. Тя бе прочела, сигурно в някое специално женско списание, докато чакаше да ѝ направят прическата във фризьорския салон, че ако живееш с един и същ мъж десет или двадесет години, ти създаваш някаква първична телепатична връзка с

партньора си. Тази връзка, продължаваше статията, върши много добра работа, когато твоята половинка води шефа си вкъщи на вечеря, без да те е предупредил предварително по телефона или когато искаш той да донесе бутилка „Амарето“ от магазина за напитки и опаковка сметана на прах от супермаркета. Сега тя се опита — опита с цялата си сила — да изпрати много по-важно послание.

Хайде, Кларк. Моля те, иди. Давам ти десет секунди преднина, след това хукам след тебе. И ако ти не си на мястото на шофьора с ключа в стартера, имам чувството, че можем здравата да загазим тук.

А по-същото това време, някъде дълбоко в себе си, Мери казваше плахо: „Всичко това е само сън, нали? Искам да кажа кошмар... и нищо повече, нали!“

Кларк я погледна внимателно, очите му бяха насълзени от ощипването... но поне не се оплакваше от това. Очите му се преместиха към червенокосата и готвача за миг, констатираха, че те все още бяха дълбоко потънали в разговора си (сега, изглежда, тя разказваше някакъв виц) и след това се върнаха обратно към нея.

— Сигурно е паднало под седалката — каза тя с прекалено силния и пронизителен глас, преди той да може да отговори. — Става дума за червеното ми портмоне.

След още един миг тишина — която ѝ се стори, че продължи цяла вечност — Кларк кимна леко.

— Добре — каза той и тя го благослови за приятния му нормален тон, — но няма да е честно да ми изядеш пая, докато ме няма.

— Само се върни, преди да свърша моя и няма да имаш проблеми — каза тя и пъкна пълна вилица черешов пай в устата си. Беше ѝ абсолютно безвкусен, но тя се усмихна. Да, за Бога. Усмихна се като Мис Нюйоркската кралица на красотата сред продавачките на плодове, както някога я бяха избрали.

Кларк започна да слиза от столчето си и тогава, отнякъде навън, до тях долетя серия от звуци на електрическа китара, включена в усилвател — не акорди, а само небрежни подрънквания. Кларк подскочи и Мери бързо протегна ръка, за да стисне неговата. Сърцето му, което бе до този момент замряло, отново се втурна в луд и стремглав бяг.

Червенокосата и готвачът — даже по-младата сервитьорка, която, слава Богу, не приличаше на някоя мъртва известност, погледнаха небрежно към матовите прозорци на Рок енд Буги.

— Не се стряскай така, маце — каза червенокосата. — Те само започват да настройват инструментите за концерта довечера.

— Точно така — каза готвачът за бързи поръчки. Той погледна Мери със стъклените си мъртви сини очи. — В нашия град имаме концерти почти всяка вечер.

„Да — помисли си Мери. — Разбира се, че имате.“ Един глас, едновременно беззвучен и божествен, се разнесе от кметството, глас, почти толкова силен, че да накара стъклата да зазвънят. Мери, която бе ходила на достатъчно рок концерти, веднага го разположи в един ясен контекст — той извикваше образите на отегчени, дългокоси скитници, които се разхождаха с провлечена стъпка около сцената, преди да изгаснат светлините, като си пробиваха път с естествена грация между гората от микрофони и усилватели, като от време на време коленичеха, за да съединят два кабела.

— Проба! — извика гласът. — Едно, две три, проба!

Още един удар по звуците на китара, все още не бе акорд, но вече се доближаваше до него. След това серия на барабаните. След това някой изсвири бързо на тромпет мотив от припева на „Инстънт Карма“, под дискретния акомпанимент на джазбандиста, който сякаш галеше малките барабани. **ДОВЕЧЕРА КОНЦЕРТ**, бе надписът в стил Норман Рокуел над кметството в същия стил и Мери, която бе израснала в Елмира, Ню Йорк, бе посещавала доста безплатни концерти в парка като дете. Ония концерти в действителност бяха концерти в стил Норман Рокуел, като оркестърът (в който момчетата носеха униформите на местния Доброволен пожарникарски отряд, вместо униформи на оркестъра, каквито просто не можеха да си позволят) изпълняваше репертоар, който започваше от Маршовите на Суса, макар и леко фалшиво и Квартета на местната Бръснарница, като изсвирваха и своите версии на „Шенандоу“ и „Имам приятелка от Каламазу“.

Тя имаше чувството, че концертите в Рая на Рокендрола щяха да бъдат доста различни от тези музикални изпълнения в детството ѝ, когато тя и приятелките ѝ бягаха нагоре надолу и размахваха фойерверки, докато здрачът неусетно преминаваше в нощ...

Имаше чувството, че тукашните концерти на поляната щяха да бъдат по-близо до Гоя, отколкото до Рокуел.

— Ще ти донеса портмонето — каза той. — Дояж спокойно сладкиша си.

— Благодаря ти, Кларк. — Тя натика още една вилица безвкусен сладкиш в устата си и го проследи с поглед как се отправя до вратата. Той се шляеше с прекомерно забавени движения, което в ужасените ѝ трескави очи изглеждаше абсурдно и донякъде зловещо: *Нямам ни най-малката представа, че съм в тази стая с два известни трупа*, показваше олюляващата се, безгрижна походка на Кларк. Кой, аз да се притеснявам?

Звънчето на вратата иззвъня и вратата се отвори, точно когато Кларк пресегна да се хване за дръжката, когато влязоха още двама мъртви тексасци. Този, с тъмните очила бе Рой Орбисън. Другият, който носеше очилата с рогови рамки бе Бъди Холи.

„Всичките мои бивши любимци са от Тексас“ — помисли си трескаво Мери и очакваше как те ще хванат съпруга ѝ и ще го отведат някъде далеч от нея.

— Извинявайте, сър — каза човекът с черните очила учтиво и вместо да сграбчи и помъкне Кларк, се отдръпна, за да му направи път. Кларк кимна без да говори — Мери внезапно осъзна, че той просто не можеше да говори и излезе навън на светлото.

Като я остави сама тук с мъртъвците. И тази мисъл естествено стигна до още по-крайно предположение: Кларк щеше да отпътува без нея. Изведнъж тя изпита увереност в това. Не защото го искаше, и, разбира се, не защото бе страхливец: ситуацията не се побираше в традиционните рамки на кураж и малодушие и тя предполагаше, че единствената причина те двамата да не се търкалят на пода, издавайки нечленоразделни звуци, бе не защото се бе развила толкова бързо, а защото той просто няма да бъде в състояние да направи нещо друго. Влечугото, което живееше на дъното на мозъка му, това, което отговаря за самосъхранението, просто щеше да изпълзи от дупката си в калта и да поеме нещата.

Ти трябва да се разкараш веднага оттук, Мери, каза гласът в съзнанието ѝ и тонът на този глас я изплаши. Бе по-разумен, отколкото имаше право да бъде, като се отчита ситуацията и изведнъж тя почувства как здравият разум може просто да се поддаде и да отстъпи

пътя на чиста лудост във всеки един миг. Мери свали крака си от парапета под бара и стъпи на пода, като се опита да се подготви душевно за бягството, но преди да може да събере сили, почувства как една костелива ръка падна на рамото ѝ и тя повдигна очи, за да види усмихнатото, разбиращо лице на Бъди Холи.

Той бе починал в 1959 година, припомни си някои незначителни подробности от филма, където го бе изиграл Гари Бъси. От 1959 година бяха минали повече от тридесет години. Но Бъди Холи бе останал едно непохватно двадесет и тригодишно момче, което приличаше на седемнадесет годишно хлапе, очите му плаваха зад очилата, а адамовата му ябълка подскачаше нагоре-надолу като маймуна на пръчка. Носеше грозно карирано сако и плетена връзка. Връзката му бе прихваната от украшение под формата на голяма хромирана глава на бик. Лицето и вкусът на селски тарикат, бе първото, което ти идваше наум, но имаше нещо в извивката на устата му, което бе прекалено мъдро, някак прекалено мрачно и за миг ръката му стисна рамото ѝ толкова силно, че тя почувства твърдите краища на мазоли на върха на пръстите му — мазоли от китара.

— Здравсти, сладурчето ми — каза той и тя почувства аромата на карамфилова дъвка в дъха му. Имаше сребриста пукнатина, тънка като косъм, която прекосяваше на зигзаг лявото стъкло на очилата му. — Не съм те скивал по тези места преди.

Невероятно, тя поднасяше още една вилица пай към устата си, ръката ѝ не се поколеба, даже когато парче от черешовия пълнеж падна обратно в чинията. И още по-невероятно, тя плъзваше вилицата през една лека, учтива усмивка.

— Не — каза тя. Бе някак сигурна, че не трябва да позволи на този тип да разбере, че го е разпознала, иначе и най-незначителния шанс, който тя и Кларк биха могли все още да имат, ще се изпари. — Съпругът ми и аз... просто пътувахме през този град.

Дали в този момент Кларк продължаваше да прекосява града, като отчаяно се опитваше да се вмести в рамките на ограниченията на скоростта, докато по лицето му се стичат капчици пот от огледалото към предното стъкло и обратно пак до огледалото. Дали го бе направил?

Човекът в карираното спортно сако се ухили, като разкри зъби, които бяха прекалено големи и остри.

— Да, зная за какво става дума, вие се шляете и сега сте се отпразнили на ваканция. Нали така?

— Мисля, че шляенето си е чиста почивка — каза Мери превзето и това накара новодошлите да се спогледат, да повдигнат вежди и след това да избухнат в смях. Младата сервитьорка преместваше поглед от единия към другия с изплашените си, налети с кръв очи.

— Това не бе толкова зле — каза Бъди Холи. — Ти и мъжът ти трябва да помислите да останете за малко. Поне останете за концерта довечера. Ще направим страхотно шоу, обещавам. — Мери изведнъж осъзна, че окото зад пукнатата леща се напълни с кръв. Докато усмивката на Холи ставаше все по-широка и очите му сякаш примижаваха от нея, една аленочервена капка кръв се стече по стъклото и се спусна по бузата му като сълза. Така ли е, Рой?

— Да, госпожо — отговори човекът в сянката. — Трябва да го видите, за да го повярвате.

— Сигурна съм, че това е истина — каза Мери плахо. Да, Кларк бе изчезнал. Сега бе сигурна в това. Този нафукан печен тип бе избягал като заек и тя си представи как след малко изплашеното момиче с херпеса, ще я заведе в задната стая, където я чака нейната собствена униформа от изкуствена коприна и бележник за поръчки.

— Струва си да се види — й каза гордо Холи. — Наистина си струва. — Капката кръв се стече по лицето му и падна върху седалката на столчето, което Кларк бе току-що освободил. — Повъртете се малко тук. Ще останете доволни. — Той погледна към приятеля си за подкрепа.

Типът с черните очила бе отишъл при готвача и сервитьорките, той отпусна ръката си върху бедрото на червенокосата, която сложи своята ръка върху неговата и се усмихна. Мери видя, че ноктите на късите й, дебели като кебапчета пръсти бяха изгризани до кожата. Малтийски кръст висеше над незакопчаната риза на Рой Орбисън. Той кимна и се усмихна с характерната си усмивка:

— Ще ни бъде много приятно, ако останете, и то не само за тази вечер — изтеглихте си късмета, сега го следвайте, както казвахме някога вкъщи.

— Ще трябва да попитам съпруга ми — се чу тя как казва и завърши мисълта в съзнанието си: „Ако го видя изобщо някога, там е въпросът.“

— Направи го, маце! — й каза Холи. — Точно това направи.

След това, да не повярваш на очите си, той й стисна рамото за последен път и се отдалечи, като й остави свободен път до вратата. Още по-невероятно, пред очите й все така се изправяше характерната отчетлива решетка на мерцедеса и емблемата върху капака му.

Бъди се присъедини към приятеля си Рой и му намигна, при което пусна още една кървава сълза, след това пресегна зад Джанис и опипа задника й. Тя изпищя от възмущение и когато го направи, от устата й излетя рояк личинки. Повечето паднаха на пода между краката й, но някои се залепиха на долната й устна и се гърчеха противно.

Младата сервитьорка отклони поглед с тъжна, отегчена гримаса, като вдигна ръка, сякаш за да предпази лицето си. А за Мери Уилингъм, която внезапно разбра, че през цялото време си играят с нея, бягството престана да бъде нещо, което се планира предварително и се превърна в инстинктивна реакция. Тя се изправи и скочи от столчето като куршум и хукна към вратата.

— Хей! — изкрещя червенокосата. — Хей, ти не си ми платила пая? Нито пък содите! Това да не ти е, Хапни и Бягай, мръснице такава! Рик! Бъди! Бързо я хванете!

Мери сграбчи дръжката на вратата и почувства как тя й се изплъзва. Зад себе си чу тропота на приближаващи стъпки. Отново сграбчи дръжката, този път успя да я завърти навреме и блъсна вратата толкова силно, че като се отвори, тя откъсна висящия над нея звънец. Една слаба ръка с твърди мазоли по крайчеца на пръстите я сграбчи над лакътя. Този път пръстите не просто я стискаха, а я щипеха, тя почувства как един нерв изведнъж пострада, първо изпрати по нервните окончания пронизваща болка от лакътя чак до лявата страна на челюстта и след това ръката й изтръпна и стана безчувствена.

Тя завъртя десния си юмрук като дървен чук с къса дръжка за крикет и го стовари в нещо, което можеше да бъде някаква тазова кост над слабините на оня тип. Последва болезнен стон — очевидно те можеха да изпитват болка, независимо дали са мъртви или не — и ръката, която стискаше ръката й, отслаби хватката. Мери се освободи и се затича през вратата, косата й бе щръкнала във всички посоки.

Трескавите й очи се спряха върху мерцедеса, все още паркиран върху улицата. Тя благослови Кларк, че бе останал. Той бе хванал

цялото ѝ мозъчно излъчване по телепатични вълни, седеше зад волана, вместо да ровичка под седалката за портмонето ѝ и завъртя ключа в стартера в мига, в който тя изхвърча от „Рок енд Буги“.

Човекът с украшения с цвете цилиндър и татуираният му спътник стояха отново пред бръснарницата и наблюдаваха безизразно как Мери отваря предната дясна врата. Тя сега разпозна типа с цилиндъра — имаше три албума на Линърд Скинърд и бе уверена, че това бе Рони ван Зант. Малко след това тя осъзна кой е и неговият именит спътник: Дуейн Олмън, загинал, когато мотоциклетът му се натика под един трактор преди двадесетина година. Той извади нещо от джоба си и го захапа. Без никакво удивление Мери видя, че това е праскова.

Рик Нелсън изскочи от „Рок енд Буги“. Холи бе точно до него, сега цялата лява половина на лицето му бе покрита с кръв.

— Влизай! — изкрещя ѝ Кларк. — Влизай в скапаната кола, Мери!

Тя се хвърли на предната седалка с главата напред и почувства как той подкара колата, преди тя дори да се опита да затръшне вратата. Задните гуми на Принцесата извиха и изпратиха облаци син пушек. Мери бе отхвърлена напред със сила, която за малко да ѝ строши врата, когато Кларк натисна спирачката и главата ѝ се удари в облицованото арматурно табло. Тя пресегна да затръшне отворената врата, докато Кларк изруга и включи скоростния лост в движение.

Рик Нелсън се хвърли върху сивия капак на Принцесата. Очите му искряха. Устните му бяха отворени над невъзможно бели зъби в отблъскваща усмивка. Готварската му шапка бе паднала и тъмнокестенявата му коса висеше над слепоочията му в мазни кичури и масури.

— Ще дойдете на шоуто! — изкрещя той.

— Ходи се шибай! — му отвърна Кларк.

Той включи лоста на движение и натисна педала на газта до дупка. Обикновено равномерният дизелов мотор на Принцесата леко изхърка и колата се стрелна напред. Привидението остана вкопчено в капака, ръмжеше и им се хилеше.

— Закопчай колана си! — Кларк измуча на Мери, докато тя се наместваше в седалката.

Тя сграбчи катарамата на колана и го щракна, като наблюдаваше с ужасено стъписване как нещото на капака пресегна напред с лявата

си ръка и сграбчи чистачката пред нея. То започна да се изтегля напред. Чистачката не издържа и се откъсна. Нещото върху капака я изгледа, захвърли я встрани и пресегна към чистачката от страната на Кларк.

Преди да може да я достигне, Кларк отново наби спирачката — този път с два крака. Предпазният колан на Мери се заключи, като се впи болезнено под лявата ѝ гърда. За миг тя изпита ужасно чувство на налягане вътре в самата нея, сякаш вътрешностите ѝ бяха натикани чак до гърлото от безмилостна ръка. Нещото на капака бе изхвърлено от колата и се приземи на улицата. Мери чу хрупкащ хрустящ звук и кръвта се плисна по паважа като изригване на звезда около главата му.

Тя погледна назад и видя, че останалите тичат към колата. Джанис ги водеше, лицето ѝ бе изкривено в злобна гримаса на омраза и възбуда.

Пред тях готвачът за бързи поръчки седеше с лекотата на кукла без костна система. Лицето му все така бе изкривено в широка усмивка.

— Кларк, те идват! — изпищя Мери.

Той погледна бързо в задното огледало, след това отново натисна газта до дупка. Принцесата скочи напред. Мери успя да види как човекът, който седеше на улицата, вдигна ръка, за да предпази лице и ѝ се прииска това да бъде всичко, което видя, но имаше и нещо друго, нещо по-лошо: под сянката на вдигнатата му ръка тя видя, че той продължава да се хили.

Двата тона, плод на немската инженерна мисъл, го удариха и го премазаха. Нещо изпращя, напомни ѝ за звукът, който се получава, когато децата падат в купчина есенни листа. Тя запуши ушите си с ръце — прекалено късно, прекалено късно и изпищя.

— Не го взимай навътре — каза Кларк. Той гледаше мрачно в огледалото за задно виждане. — Едва ли сме го ударили прекалено зле — той се изправя отново.

— Какво?

— С изключение на следата от гума върху ризата му, той е... — Той рязко спря, като втренчи поглед в нея. — Кой те удари, Мери?

— Какво?

— От устата ти тече кръв. Кой те удари?

Тя сложи пръст на ъгъла на устата си, погледна червеното петно и го опита.

— Не е кръв, това е от черешовия пай — каза тя и се засмя отчаяно и нервно. — Измъкни ни оттук, Кларк, моля те, измъкни ни оттук.

— Бъди спокойна — каза той и отново погледна към Главната улица, която бе широка и — поне засега — бе празна. Мери забеляза, че въпреки че в кметството бяха включени китари и усилватели, нямаше електрически стълбове по Главната улица. Нямаше представа, откъде Раят на Рокендрола се захранва с електричество (е, може би имаше някакво свое обяснение), но очевидно не бе от Електроснабдяването в Щата Орегон. Принцесата набираще скорост, както всички дизелови коли го правят — не бързо, но с някаква неуморна мощ и вдигаше тъмнокафяв облак от изгорели тазове зад себе си. Мери зърна неясните очертания на универсален магазин, книжарница и бебешки магазин, който се наричаше Люлчина песен в стил Рокендрол. Тя видя един младеж с кафяви къдрици, дълги до раменете, който стоеше пред Билярден Център „Рок, рок, само рок“, ръцете му бяха кръстосани пред гърдите и единият му крак, обут в ботуш от змийска кожа бе подпрян върху варосана тухла. Лицето му бе красиво, но изражението му бе студено и намусено и Мери го разпозна веднага. Кларк също.

— Това бе самият Лизард Кинг — каза той със сух, безчувствен глас.

— Зная, видях го.

Да, тя го видя, но образите, които изникваха пред очите ѝ бяха като суха хартия, която избухва в пламъци под мощна, фокусирана светлина, която сякаш изпълваше съзнанието сякаш интензивността на ужаса ѝ я бе превърнала в човешка увеличителна луна. Тя разбра, че ако успеят все пак някак да се измъкнат оттук, няма да останал никакви спомени от този Странен Малък град, спомените ще бъдат просто пенел, разхвърляна на вятъра. Разбира се, това бе начинът но който тези неща стават. Човек не може да съхрани такива адски образи, такъв адски опит и да остане рационален, така че мозъкът ѝ се превръщаше в нагорещена пещ, която изпепеляваше всичко в момента, в който го създаваше.

Ето защо повечето хора все още могат да си позволят лукса да не вярват в призраци и обитавани къщи, помисли си тя. Защото когато съзнанието ти е обърнато към ужасяващото и ирационалното, като някой, който е обърнат и заставен да погледне в лицето на Медуза, то забравя. То трябва да забрави. О, Господи! Да се махна от този ад, да забравя всичко, което видях тук, е единственото нещо на света, което искам.

Тя видя малка група хора, които стояха на една спирка на кръстовище в далечния край на града. Лицата им бяха изплашени, обикновени лица, бяха облечени в избелели обикновени дрехи. Мъж в изцапана с машинно масло престилка на механик. Жена в униформа на медицинска сестра — някога бяла, сега мръсносива. Една по-стара двойка, жената в ортопедични обувки, а той със слухов апарат в ушите, склонени един към друг, като деца, които се страхуват да не се загубят в затътената тъмна гора. Мери разбра, без да ѝ обяснява някой, че тези хора, заедно с по-младата сервитьорка бяха истинските жители на Рая на Рокендрола, Орегон. Те бяха хванати по начина, но който смолист бор хваща бръмбари.

— Моля те, измъкни ни отгук, Кларк — каза тя. — Моля те. — Нещо се опита да излезе по гърлото нагоре и тя сложи ръка върху устата си, сигурна, че ще повърне. Вместо това, се оригна звучно, от което гърлото ѝ изгоря като от пожар, а в устата ѝ остана неприятният вкус на черешовия сладкиш, който бе изяла в Рок енд Буги.

— Всичко ще бъде наред. Отпусни се, Мери.

Пътят — тя не бе в състояние повече да го възприема като главната улица, след като виждаше края на града точно пред себе си — премина покрай Общинската пожарна команда на Рая на Рокендрола от ляво и училището (даже в нейното изострено състояние на абсолютен ужас, имаше нещо екзистенциално в това, че цитаделата на познанието бе наречена Начална Гимназия на Рокендрола). Три деца стояха на площадката, разположена до училището и наблюдаваха с апатични очи как Принцесата преминава покрай тях. Точно пред тях, пътят свиваше около оголена скала, на която имаше знак под формата на китара: СЕГА ВИЕ НАПУСКАТЕ РАЯ НА РОКЕНДРОЛА ЛЕКА НОЩ, ЛЮБИМА, ЛЕКА НОЩ.

Кларк влезе с Принцесата в завоя, без да забави ход, но отсреща имаше автобус, който блокираше пътя.

Това не бе обикновен жълт училищен автобус, като този, който бяха видели в далечината, когато влизаха в града, този изобилстваше и бушуваше със стотици цветове и хиляди психеделични полети, свърхголям сувенир от Лятото на Любовта. Прозорците бяха изпъстрени с пеперуди на ваденки и знаци на мира и даже когато Кларк крещеше и набиваше колкото сила има спирачките, тя прочете, с фаталистично предопределение и спокойствие, думите, които се носеха на боядисаната страна като препълнени дирижабли: МАГИЧЕСКИЯТ АВТОБУС.

Кларк положи, всички усилия, но не бе в състояние да спре. Принцесата се заби в Магическия автобус със скорост двадесетина километра в час, колелата ѝ блокираха и изсвистяха с мирис на изгоряла гума. Последва приглушен удар, след като мерцедесът се врязва в размазаните, преливащи цветове в средата на автобуса. Мери отново се озова в прегръдката на предпазния си колан. Автобусът се разклати и потанцува на ресорите си за миг, но това бе всичко.

— Давай назад и го заобиколи! — изкрещя тя на Кларк, но бе смазана от вцепеняващото предчувствие, че всичко е свършило. Моторът на Принцесата вече прекъсваше и Мери видя как от смачкания преден капак се носи пара, приличаща на диханието на ранен дракон. Когато Кларк включи на задна скорост, колата се разтърси два пъти, разтрепери се като старо мокро куче и спря.

Някъде зад нея, чува приближаваща сирена. Тя се чудеше, кой ли ще е градският шериф. Нямаше да е Джон Ленън, тъй като мотото на живота му бе Поставай под съмнение властите, нито пък Лизард Кинг, който бе просто едно от лошите момчета на града, които убиваха времето си с игра на бiliarд. Кой? А всъщност имаше ли значение? Може би, си помисли тя, това ще бъде Джими Хендрикс. Това звучеше доста налудничаво, но тя познаваше добре света на рокендрола, може би по-добре, отколкото Кларк и си спомни, че някъде бе прочела, че Джими Хендрикс е бил парашутист в 101 десантна дивизия. А нали казваха, че от тези, които са служили в армията, често стават най-добрите служители на силите по поддържане на реда?

Както е тръгнало, ще полудееш, моето момиче, си каза тя, след това кимна. Разбира се, че бе така. В известен смисъл го прие с облекчение.

— А сега накъде? — тъпо попита тя Кларк.

Той отвори вратата, трябваше да я напъне с рамо, тъй като се бе смачкала в рамката.

— Ще избягаме.

— Какъв е смисълът?

— Нали ги видя, няма искаш да станеш като тях?

Това отново събуди страха ѝ. Тя освободи закопчалката на предпазния колан и отвори вратата си. Кларк заобиколи Принцесата и я хвана за ръка. Когато се обърнаха към Магическия автобус, той я стисна до болка, като видя кой слиза от него — висок мъж, с изрязана и отпред бяла риза, тъмни джинси и слънчеви очила, плътно прилегнали към очите. Буйната му и гъста коса, черна до синьо, бе безупречно причесана, като патица, току-що излязла от водата. Нямаше начин да се сбъркат тези невъзможни, до болка познати и кошмарни в своята красота като халюцинация черти. Нито пък черните очила можеха да ги скрият. Пълните устни се разтвориха в лека и лукава усмивка.

Синьо-бяла полицейска кола с надпис Полицейско отделение на Рая на Рокендрола се появи иззад завоя и спря със свистене на сантиметри от задната броня на Принцесата. Типът зад волана бе негър, но в крайна сметка не бе Джими Хендрикс. Мери не бе съвсем сигурна, но си помисли, че местният шериф бе Отис Рединг.

Човекът в яке и черни джинси сега стоеше право пред тях, с палци, впити в гайките на колана, бледите му ръце висяха като мъртви паяци. Нямаше начин да се сбърка този бавен, леко язвителен провлечен глас с мемфиски акцент.

— Бих искал да ви приветствам в нашия град. Надявам се, че ще останете за известно време. Градът не е кой знае какъв, на пръв поглед, но ние сме добри съседи и се грижим за нашите хора. — Той подаде ръка, на която блестяха три абсурдно големи пръстени. — Аз съм кметът на това място. Казвам се Елвис Пресли.

Започваше да се здрачава.

Докато вървяха към кметството, Мери отново си спомни за концертите, които бе посещавала в Елмира като дете и почувства как вълна от носталгия и тъга пробива какавидата на шока, която съзнанието и емоциите бяха изплели около нея. Толкова приличаха на тях... но и толкова се различаваха. Нямаше деца, които да се разхождат

с фойерверки, единствените деца, които бяха тук, бяха десетина на брой, скупчени заедно колкото се може по-далеч от подиума за оркестъра, бледите им лица бяха внимателни и напрегнати. Децата, които тя и Кларк бяха видели на площадката на гимназията, когато напразно се опитаха да избягат от това място, бяха сред тях. Не ставаше дума и за някакъв старомоден духов оркестър, който щеше да посвири петнадесет минути или половин час и да приключи, на подиума за оркестъра (който изглеждаше в очите на Мери не по-малък от стадиона Холивуд Боул), бяха приспособленията и уредбите на това, което трябваше да бъде най-големият и най-силният, ако се съди по усилвателите, рокендрол състав, апокалиптична комбинация, която, ако засвири с пълна сила, вероятно ще издава достатъчно мощен звук, че да разгърси прозорците на десет километра разстояние. Тя преброи десетина китари на различни поставки. Имаше четири пълни комплекта джазбанд... тимпани... комплекти малки барабанчета... всякакви ударни инструменти... кръгли подиуми, където щяха да застанат поддържащите вокалисти... стоманена гора от микрофони.

Самото място бе пълно със сгъваеми столове — според Мери някъде между седемстотин и хиляда, но си помисли, че сигурно нямаше повече от петдесет зрители, а може би и по-малко. Тя видя механика, сега облечен в чисти джинси и немачкаема риза, бледата, някога може би красива жена, която седеше до него бе вероятно съпругата му. Сестрата седеше съвсем сама в средата на дълъг празен ред. Лицето ѝ бе обърнато нагоре и тя наблюдаваше как изгряват първите мъждукащи звезди. Мери отклони поглед от нея, почувства, че ако се вгледа в това тъжно лице, в тези очи, изпълнени с копнеж, сърцето ѝ щеше да се пръсне.

Не се виждаше нито един от известните обитатели на Града. Разбира се, че нямаше да се виждат, те бяха оставили зад себе си баналните си дневни професии и сега се готвят за излизане на сцената, настройват инструментите си, репетират си репликите. Готвят се за голямото шоу довечера.

Кларк спря на около четвъртината път по централната затревена алея. Полъх на вечерния бриз разроши косата му и Мери си помисли, че тя изглежда като изсушена слама. Върху челото и около устата на Кларк се открояваха дълбоки бръчки, които тя не бе забелязвала преди. Той изглеждаше така, сякаш бе отслабнал с петнадесет килограма,

откакто бяха обядвали в Оукридж. Нафуканото копеле повече не съществуваше и Мери си помиели, че той най-накрая се е справил с мачо-комплекса си. Изведнъж тя осъзна, че изобщо не я интересува как изглежда съпругът ѝ.

А, между впрочем, сладко маце, как си мислиш, че изглеждаш сега?

— Къде искаш да седнем? — попита Кларк. Гласът му бе изтънял и незаинтересован — гласът на човек, който все още вярва, че сигурно сънува.

Мери забеляза сервитьорката с херпеса. Тя бе четири реда по-надолу, сега бе облечена със светлосива блуза и памучна пола. Бе наметнала раменете си с пуловер.

— Ей там — каза Мери — до нея.

Кларк я отведе в тази посока без никакви въпроси или възражения.

Сервитьорката се обърна и изгледа Мери и Кларк и Мери видя, че очите ѝ поне бяха се успокоили и не играеха повече във всички посоки. Миг след това, тя осъзна защо: момичето бе дрогирано до дупка. Мери сведе очи, не искаше да среща празния ѝ поглед и когато го направи, видя, че лявата ръка на сервитьорката бе бинтована с обемиста бяла превръзка. Мери осъзна с ужас, че най-малкото един пръст, а може би два са отрязани от ръката на момичето.

— Здравсти — каза момичето. — Аз съм Сиси Томас.

— Здравей, Сиси. Аз съм Мери Уилингъм. Това е съпругът ми, Кларк.

— Радвам се, да се запозная с вас — каза сервитьорката.

— Ръката ви... Мери започна и спря, не бе сигурна как да продължи.

— Франки го направи. — Сиси говореше с дълбоко безразличие на някой, който е яхнал розовото конче по Улицата на съновиденията. — Франки Лаймън. Всички казват, че когато е бил жив, е бил най-сладкото момче, което човек би желал да срещне, но се е превърнал в долен и безчестен тип, откакто е дошъл тук. Той беше един от първите... от пионерите, бихме могли да го наречем. Не съм сигурна в това. Дали е бил преди толкова сладък, искам да кажа. Само знам, че е най-мръсното копеле, което познавам. Не ми пука. Искаше ми се само

да ви помогна да се спасите оттук и пак ще го направя. Освен това, Кристъл се грижи за мен.

Сиси кимна към медицинската сестра, която престана да зяпа звездите и сега гледаше към тях.

— Кристъл наистина се грижи много добре за мен. Ако поискате и на вас ще помогне да се надрусате — няма нужда да загубите пръсти, за да поискате да се дрогирате в този скапан град.

— Съпругата ми и аз не вземаме наркотици — каза Кларк надутото.

Сиси го изгледа, без да говори за няколко минути. След това каза:

— И вие ще поискате да се друсате.

— Кога започва шоуто?

Мери почувства как черупката на шока започва да се разпада и не се притесняваше много от това чувство.

— Скоро.

— Колко дълго продължава?

Сиси не отговори близо минута и Мери се готвеше отново да зададе въпроса си, мислейки, че момчето или не е чуло или не е разбрало, когато тя каза:

— Много дълго. Искам да кажа, шоуто би трябвало да свърши преди полунощ, такова е разпореждането на кметството, но въпреки това... купоните тук продължават доста дълго. Защото времето е различно тук. Би могло да продължи... не зная... мисля, че когато момчетата наистина започнат купона, понякога откарват до година или повече.

Мери почувства как по ръцете и гърба ѝ полазиха вледеняващи тръпки. Тя се опита да си представи как ще присъства на рок концерт, който ще продължи повече от година и не можа. *Това е сън и ти ще се събудиш*, си каза тя но тази мисъл, достатъчно убедителна, докато слушаха Елвис Пресли до осветения от слънцето Магически Автобус, сега загубваше много от силата и правдоподобие си.

— Ако карате по тоя път до никъде няма да стигнете — им бе казал Кралят на рокендрола. — Той не води до никъде, с изключение на Блатото Умпква. Там няма пътища, само кал и мешавица. И плаващи пясъци. — Тогава той спря, стъклата на черните му очила блестяха като тъмни пещи в следобедното слънце.

— Мечки — полицаят, който май че бе Отис Рединг каза зад тях.

— Мечки, точно така — съгласи се Елвис и устните му се свиха във всезнайковската усмивка, която Мери помнеше толкова добре от телевизията и филмите. И други неща.

Мери започна:

— Ако останем за шоуто...

Елвис кимна енергично:

— Шоуто! О, да, разбира се, трябва да останете за шоуто. Ще видите истински рок. Не се съмнявайте.

— Ако останем за шоуто. Ще можем ли да си отидем, когато то свърши?

Елвис и ченгето се спогледаха уж сериозно, но в погледите им се четеше усмивка.

— Добре, мадам, вие знаете как стоят нещата — каза най-накрая някогашният Крал на Рокендрола — ние сме забутани вдън гори тилилейски... и да съберем малко публика ни е понякога доста трудно... въпреки че който ни чуе, остава, за да ни слуша отново и отново... и ние се надяваме, че ще се позавъртите тук известно време. Ще видите някои от нашите представления и ще се възползвате от нашето гостоприемство. — Той бе вдигнал очилата на челото си, за миг разкри набръчкани, празни очни ями. След това те се превърнаха отново в тъмносините очи на Елвис, които ги гледаха с мрачен интерес.

— Мисля — бе казал той, — че бихте могли даже да решите, че искате да се заселите тук.

* * *

Сега имаше повече звезди по небето, почти се бе стъмнило. На сцената се появиха оранжеви прожектори, с мека светлина като цветя, крило цъфтят само нощем, осветявайки последователно поставките за микрофоните.

— Те ни дадоха работа — каза глухо Кларк. — Той ни даде работа. Кметът. Този, който прилича на Елвис Пресли.

— Той е Елвис — каза Сиси Томас, но Кларк просто остана втренчен в сцената. Той не бе подготвен даже да си помисли такова нещо, да не говорим да го чуе.

— Мери трябва да започне да работи във Фризьорския салон „Бе-боп Бюти“ още от утре — продължи той. — Тя има диплома за учител и научна степен по английски, но трябва да прекара неизвестно колко време в ролята на момичето, което ще мие с шампоан косите на посетителите. След това той ме изгледа и попита: Ами какво ще правим с теб, мой човек? Какъв си ти по-специалност? — Кларк имитираше язвително мемфиския провлечен говор на кмета и най-накрая в дрогираните очи на сервитьорката се прокрадна някакво истинско изражение. Мери си помисли, че то бе страх.

— Не трябва да се шегуваш — каза тя. — Ако се шегуваш, можеш да си навлечеш сериозни неприятности тук... а вие не трябва сами да ги предизвиквате. — Тя бавно вдигна завитата с бинт ръка. Кларк я изгледа, като влажните му устни трепереха, докато тя я отпусна най-накрая в скута си и когато той отново се обади, бе с доста по-тих глас.

— Казах му, че съм специалист по компютърен софтуер и той каза, че този град няма компютри... въпреки че за шоуто си ще бъдат щастливи, ако имат и малко електронни усилватели. След това другият тип се захили и каза, че в супера има място за момче за всичко, което да се оправя със склада и...

Авансцената бе осветена с ярка бяла концентрирана светлина. Нисък мъж в спортно сако, толкова щур и бесен, че в сравнение с него Бъди Холи изглеждаше домашно животно, излезе в светлината на прожектора, вдигнал ръце, сякаш за да предотврати взрив от аплодисменти.

— Кой е тоя? — попита Мери.

— Някакъв дискожокей от златните години на рока, който водеше много от тези представления. Казва се Алън Туийд или Алън Брийд или нещо подобно. Почти не го виждаме. Мисля, че е пристрастен към пиячката. Спи по цял ден — това го знам със сигурност.

Докато името на дискожокея излезе от устата на момичето, какавидата, която предпазваше Мери изчезна и се разсея и последната капка недоверие. Тя и Кларк се бяха озовали в Рая на Рокендрола, но това бе фактически Ада на рокендрола. Това не се бе случило, защото бяха лоши хора, не се бе случило, защото старите богове ги наказваха,

случи се, защото се бяха заблудили в горите, това бе всичко, а да се загубиш в гората, е нещо, което може да стане с всеки.

— *Имаме страхотно шоу за вас тази вечер — водещият крещеше ентусиазирано в микрофона си. — Ще ви представя големия изпълнител... Фреди Меркюри, току-що пристигнал от Лондон... Джим Кроус... моя любимец Джонни Ейс...*

Мери се наклони към момичето:

— Откога си тук, Сиси?

— Не зная. Тук лесно можеш да загубиш представата си за време. Най-малкото шест години. Или може би осем. Или девет.

— *Кийт Мун от „Ху“... Брайън Джоунс от „Ролинг стоунс“, малката сладурана Флорън Болърд от Сюзприймз... Мери Уелс...*

Като формулираше най-страшното си подозрение, Мери попита:

— На колко години бе, когато дойде тук?

— *Кас Елиът..., Джанис Джоуплин...*

— *Двадесет и три...*

— *Кинг Къртис..., Джонни Бърнет...*

— А на колко години си сега?

— *Слим Харпо..., Боб „биър“ Хайт..., Стийв Рей Воън...*

— Двадесет и три — й каза Сиси и на сцената Алън Фрийд продължи да крещи познати имена на почти празната градска зала, докато звездите излизаха, първоначално сто звезди, след това хиляда, след това прекалено много звезди, звезди, които бяха дошли от небитието и сега блестяха навсякъде в тъмнината: той изброяваше имената на жертвите на дрогата, на жертвите на алкохола, на жертвите на самолетни катастрофи и на поразените от изстрели, имената на тези, които бяха намерени по алеите и имената на тези, които бяха намерени в басейните им и тези, които бяха откривани в крайпътните канавки със забити в гърдите волани и отнесени от ударите глави; той изпя имената на младите и на старите, но повечето бяха младите и когато той произнесе имената на Рони Ван Зант и Стийв Гейнс, на нея й се стори, че чува думите на една от песните им, тази, в която пееха: *Оооо, тази миризма, не можеш ли да помиришеш тази миризма* и тя бе готова да се обзаложи, че долавяше една особена миризма, даже тук, в чистия Орегонски въздух, тя подушваше тази миризма и когато взе ръката на Кларк й се стори че взема ръката на труп.

— Доооооообре! — крещеше Алън Фрийд. Зад него, в тъмнината многобройни сенки излизаха на сцената, осветени по пътя си към подиума с насочващи се прожектори. — *Готови ли сте за куууууууупон?*

Никакъв отговор не дойде от малобройните зрители на залата, но Фрийд размахваше ръце и се смееше, сякаш стоеше пред многобройна, пощуряла от щастие публика. Небето бе достатъчно светло, за да може Мери да види как старецът се пресяга и изключва слуховия си апарат.

— *Готови ли сте за бууууууууууууууууууги?*

Този път той получи отговор — от демоничния вой на саксофони от сенките зад него.

— *Тогава пека да започваме шоуто... ЗАЩОТО РОКЕНДРОЛЪТ НЯМА НИКОГА ДА УМРЕ!*

Когато сцената бе залята със светлина от прожектори и оркестърът започна първата песен от безкрайно дългия си концерт „Ще бъда прокълнат“, с Марвин Гей вокалист, Мери си помисли: *Ето от какво се страхувам. Точно от това най-много се страхувам.*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.